

III

In de woonkamer zijn de gordijnen dicht. Ik weet niet waarom. Ik zie haar zitten. Ze beweegt niet. Ze draagt een zwarte gesloten jurk. Haar gezicht is uitdrukkingloos. Ik loop op haar toe om haar een kus te geven, zoals elke dag. Ik wil zeggen dat ik straks bij Maurice ga spelen, maar ik krijg het koud en de woorden blijven in mijn keel steken.

Ze staat op, mijn moeder, en loopt op me toe. ‘Mama,’ zeg ik, dan zegt zij: ‘Kom mee, Porselein,’ en ik volg haar naar boven, opnieuw veertien treden, naar haar kamer, en ik zie dat mijn bed naast het hare staat, ik zie dat ze spelgoed heeft verhuisd.

‘Je ziet er moe uit,’ zegt ze, ‘je bent vast ziek geworden. Je gaat een tijdje niet naar school.’

Als ik de kamer instap – ook hier is het halfdonker – komt er een vreemde opwinding over mij. Alsof ik iets vermoed. Ik sta stijf naast mijn bed in de vreemde kamer als mijn moeder mij indringend aankijkt en zegt: ‘En nog iets, Porselein, kom niet in de buurt van het raam. Laat het gordijn gesloten. Je kan niet tegen het licht. Beloof je dat, jongen?’ Ze legt een hand op mijn schouder.

‘Ja, mama.’

Ze loopt naar buiten, ik hoor een sleutel in het slot, ik onderdruk de drang om naar het raam te snellen, maar ik houd mijn belofte. Ik ga op bed zitten. Kijk de schemering in. Wacht. Ik beweeg niet, onnatuurlijk stil zit ik daar. zoals zij in de woonkamer zat. Ik wacht terwijl de lucht om mij heen trilt van een spanning die ik niet begrijp. Ik voel weer het lichaam van het meisje. Ze overmant me en leidt me naar de slaap.